

Hajnal Bálint: Négy fal között

Négy fal között a csend is szög,
a múltat tartja a vakolatban.
Repedés nő, mint fáradt szög,
az idő lassan megroppan.
A kályha halott, csak néz –
mint ő, ki rég lemondott már.
A falak mögött valaki él,
de nem tudni, ember, vagy árny.

Az ablakon túl tél lobog,
fekete füsttel ír az ég.
A szél a sarkon át morog,
mint farkas, ki sebeket tép.
A padló nyög, a szék beszél,
minden tárgy tud valamit rólam.
Csak én hallgatok – és a fény,
csak a sötét lélegzik bennem tovább.

Egy kabát lóg a szögön, mint test,
kit elhagyott már a meleg.
Mégis, ha ránézek, kereszt –
valami hit, mi bennem remeg.
A falon porba rajzolt arc,
egy név, rég elfeledett.
Csak a por tudja, ki volt,
kit a szél is eltemetett.

Odakint gépek lélegeznek,
füstöt szül a hajnal álma.
Bent az idő karikába feszül,
mint szív, ha túl sokat várna.
Az óra jár – de nem előre,
hanem befelé, a lélek-mélyre.
Ott lapul az egyetlen kérdés:
vajon kié ez a szoba, s kié mégse?

Egy fal mögött talán zene szólt,
egy katona dalát feledtem.
Most csak a csönd dobol
lassan, mint szív egy régi sebben.
A sarkon rozsdás vödör áll,
benne víz, s a fény remeg rajta.
Mintha Isten arca volna,
mégis: csak pára, sár, és csapda.

Az ablakon jégvirág nőtt,
– szórtlan emlék az emberben.
Nem olvad, bár a nap előtört,

mert a szív fagyott, nem a rendszer.
A falba vésett betűk alatt
régi kezek árnya remeg.
Mind imát írtak, vagy panaszt –
de a tinta: por, a szó: beteg.

Négy fal között – s mégis világ.
Börtön, s templom, egyszerre.
A csend alatt a szív kiált,
de hangja nem jut messzebbre.
Csak a por tudja, mennyi év,
s hány álom halt itt meg.
Négy fal között marad az ég –
és én – a szög alatt, szenvedek.